

13.02.15

Афганістан у моїй душі...

Мета. Розширити знання дітей про історичні події афганської війни; виховувати повагу і шану до воїнів-інтернаціоналістів та матерів, сини яких загинули в Афганістані.

Хід заходу

Вчитель. 15 лютого ми відзначатимемо 26 річницю з дня виведення радянських військ з території Афганістану. Ця війна завжди буде жити у віршах і піснях військових, нагадуючи про непотрібність війни, про її трагізмі і мужність солдатів. Згадати війну в Афганістані і наших земляків-солдатів, що виконували інтернаціональний обов'язок, до нас завітав наш односельчанин, воїн-афганець

Ти – вічний біль, Афганістан,
 Ти – наш неспокій.
 І не злічить глибоких ран
 В борні жорстокій
 І не злічить сліз матерів, дружин, дітей –
 Не всі вернулися сини із тих ночей...

До грудня 1979 року все було як завжди. Наші хлопці вчилися, працювали, бігали на дискотеки, закохувалися. І раптом ... Ця страшна, жахлива, чужа війна ... Афганська війна. Війна в Афганістані — повномасштабний збройний конфлікт-агресія Радянського Союзу проти суверенного Афганістану під приводом боротьби з моджахедами. Тисячі військовозобов'язаних стали заручниками геополітичної смаків радянської імперії. Пройшли роки, але Афганська війна до болі нагадує так званий «руський мир» на теренах сучасної суверенної держави Україна.

Учень 1: Проводжали хлопця в армію служити

А в очах юначих іскорка жива
 Пахнуть стиглими садами
 Пахнуть спілим житом
 Вишиті любов'ю батьківські слова
 Проводжають хлопця
 Друзів повна хата
 За столом розмова повинню тече

Лиш притихла мати,
 Лиш схилилась мати
 На уже доросле синове плече.

Відео1 (Гератський вальс)

Вчитель: Згадаймо дати, які гіркою сльозою запеклися в душах цілого покоління, глибокою раною – у серцях матерів.

1 липня 1979 року – прибуття до Афганістану радянського парашутно-десантного батальйону.

25 грудня 1979 року введення на територію Афганістану обмеженого контингенту радянських військ.

Багатьом із них ніколи вже не повернутися до рідної хати, не побачити ні рідних, ні неба, ні гарної землі. Вони поляжуть навіки. Кажуть, що час – найкращі ліки, хоча роки минають, а пам'ять вперто вертає усіх назад, коли недолугі керівники беруться наводити лад на чужих територіях та віддавати абсурдні накази.

Відео2(Пам'яті погибшим в Афганской войне)

Вчитель: Політбюро ЦК КПРС, очолюваного Леонідом Брежнєвим, війська СРСР увійшли до Афганістану для підтримки прокомуністичного режиму Народно-демократичної партії Афганістану. Спочатку радянські війська розташовувалися гарнізонами у великих містах країни, а згодом поступово втягнулися в бойові дії по всій території Афганістану.

Учень 2: Заплакало небо дощами...

Біль і туга зійшлися клином.

Свистіли кулі над Афганом,

Прощається мати із сином.

Котилися сльози рікою.

Ще б жити – та віку не має.

Лишилася невістка вдовою

Й онучка за батька питає.

Прощається мати із сином...

Прощаються гори й долини,

І більшого горя не має -

Як жити її без дитини?

Лиш чорна хустка.

Німа домовина...

«Прости» - ледь шепоче вустами.

Лиш чорна хустина – то туга за сином.
Заплакало небо дощами...

Відео3 (Розенбаум - Караван)

Вчитель: Згодом нове керівництво СРСР на чолі з Михайлом Горбачовим визнало помилковим рішення попередників, і з кінця 1986 року пішло на поетапне виведення військ з Афганістану. Однак воєнні дії не припинялися.

Восени 1988 року за наказом з Москви розпочалася операція «Тайфун». Радянська авіація завдала нищівного удару траси Кабул – Саланг, якою мали виводити війська. 15 лютого 1989 року останній наш солдат залишив був виведений за межі республіки Афганістан. Цей день завершив календар афганської війни для радянських людей.

Відео4 (Прощай Афган)

Вчитель: Кожний хто прошов крізь неї, став частиною Афганістану. Афганістан у свою чергу став частиною того, хто там воював. Можна побудувати нові дороги, міста, зорати поле та посіяти зерно, підняти господарство. Але примусити битися серце мертвої людини – неможливо; залікувати зранену душу не залишивши величезного рубця – не можливо; не бачити страхітливих снів, коли йдеш у бій і втрачаєш друга – не можливо.

Відео5 «Мы уходим»

Вчитель: Через цю безглузду війну пройшли 700 тисяч чоловік. І серед них 30% були українці. Звання Героя Радянського Союзу було присвоєно 72 військовослужбовцям, з них – 12 українцям. 15 тисяч воїнів загинуло у радянсько-афганській війні.

Багато горя, бід і страждань принесли нашому народові ці дев'ять років і п'ятдесят один день жорстоких битв в чужому краю. Але й там, у далекому Афганістані, воїни проявили найкращі людські якості: мужність, стійкість, благородство. У неймовірно важких умовах бойового життя, далеко від дому, щогодини наражаючись на небезпеку, і часом смертельну, вони зберегли вірність військовій присязі, військовому і людському обов'язку.

Відео 6 (Песни Афгана. Опять тревога)

Вчитель: Афганська війна... несправедлива і невинуватана, хвороблива й гірка, брудна, окроплена кров'ю... А хіба війна може бути чистою? Кожна несе смерть, інвалідність, одягає в жалобу тисячі сердець..... материнських сердець...

Учень 3: Старенька мати йде до свого сина,
Гранітні плити плачуть під ногами,
Стукоче серце в грудях, ниє спина:
Синочку, рідний, йди в обійми мами

Тече сльоза і падає на плечі.
Із стелі очі дивляться хлоп'ячі.
Їм тільки жити, жити і творити,
Вони ж навіки залишаються дитячі.

Учень 4: Стоїть старенька й плаче. Ні, ридає...
Перед очима в неї похоронка,
І бій, що котрий день вже не згасає,
І у землі пекуча та воронка.

Синочку, рідний, чуєш, як курличуть
У синім небі сумно журавлі?
Вони ж тебе до себе, сину, кличуть,
А ти лежиш в холодній цій землі.

Учень 5: Я чую, мамо, чую, як співають
Мені над Україною пісні.
Ти не журись, я крила розпростаю
І прилечу до тебе уві сні.

Вкраїнським рушником зітру сльозину
І поцілую в сиве чоло:
О, синку рідний, мій єдиний сину,
Як хороше б мені тоді було!

Стоїть старенька мати на могилі,
І навіть квіти плачуть мовчазні.
Від сина погляд відвести не в силі,
А син довічно житиме у сні.

Вчитель: І невже можна забути оту згорьовану неньку, оті виплакані сльози над цинковими домовинами хлопчиків, яких у Союз привозив “чорний тюльпан”. Так називався літак, який щодоби вивозив домовини із загиблими. Але одного разу його підбили над Джалалабадом, і Розенбаум описав цей жахливий момент у своїй пісні “Чорний тюльпан”.

Відео7 (РОЗЕНБАУМ МОНОЛОГ ПИЛОТА ЧЕРНОГО ТЮЛЬПАНА)

Вчитель: Ще довго будуть турбувати учасників афганської війни голоси загиблих і живих побратимів воїнів-афганців.

Відео8 (Мне страшно никогда так не будет уже)

Вчитель: Пам'ять про мертвих вшановують хвилиною мовчання. Ніхто не рахував, скільки довелося б нам мовчати, коли б так пом'янули кожного вбитого. Встаньмо, постіймо хвилину, нехай у нас не заболять ноги, а тільки защемлять серця за тих, кого серед нас нема, хто лежить у землі, світить нам з небес, а може, з підбитим крилом не перелетить Афганської гори. Помовчімо хоча б хвилину. За всіх, адже страшна смерть будь-якої людини.

ФОНОГРАМА 9 (хвилина мовчання - метроном)

Вчитель: Давайте ж і ми з вами будемо пам'ятати ветеранів, виявлятимемо розуміння до тих, хто пройшов через війну і для кого вона триває й досі. У спогадах, снах, думках. Вони на це заслуговують.

Так, ми повинні розуміти їх. Нехай же наша виховна година не закінчується і після дзвінка. Прийдіть додому, розкажіть про почуте своїм батькам, сусідам, однокласникам, бо про це повинен знати кожен, про це повинні пам'ятати всі.

Відео10 (Пісня ветеранів афгану)